

Ressò

Octubre 13

El camí del Regne. - Jesús digué: “Jo he vingut al món perquè ningú dels que creuen en mi no es quedi en la fosca.” (Joan 12,46)

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

“Quin evangeli toca aquest diumenge?”

De nou en el grup es preguntava: “Quin evangeli toca aquest diumenge?” i un cop trobat començàvem llegint: “En aquells temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: “Aquest home [Jesús] acull els pecadors i menja amb ells.”» Després retrobàvem tres paràboles ben conegudes que parlen d'una ovella, una moneda i un fill que es perden, es busquen o esperen i es retroben i finalment se'n fa festa. Exemples estrets de la quotidianitat i que, malgrat el temps, continuen colpit i interpel·lant. Imatges que no perden la seva força malgrat la distància en el temps i la cultura.

Però en el grup cridava l'atenció especialment per què i a qui les deia Jesús. Les adreça a gent que murmura estranyada del comportament de Jesús. Menjar amb algú té connotacions de plena sintonia i companyonia amb aquell amb qui menges... i Jesús ho fa amb els qui la majoria no voldrien ni acceptarien a taula. I perquè expressaven aquest malestar Jesús els parla amb les imatges d'una ovella, una moneda o un fill... perquè els oients d'aleshores i d'ara en traiem alguna conseqüència i canviem.

Aquesta és la força de l'Evangeli, que continua parlant-nos avui. Només cal que el vulguem escoltar.

Mn. Enric Termes

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada:
*El Regne de Deu és el camí de la Llum eterna,
promès per Jesucrist per als qui creuen en la salvació.*

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Espai de reflexió i silenci

Avui us convido a aprofundir en la pregària de la ma de Rosa Deolofeu. Segurament n'heu sentit alguna cosa d'ella, una de les dones que més ha marcat el nostre passat recent. Breu semblança pels qui no la coneixeu: l'any 1981 entrà en contacte amb el grup de dones laiques Clara Eulàlia. Es dedicà a l'evangelització dels joves, al Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC), del qual fou secretària general i després presidenta, i a la Fundació Pere Tarrés. L'any 1991 fou nomenada delegada de joventut de l'arquebisbat de Barcelona, càrrec que exercí fins a la seva mort, el 2004. Ella fou la principal impulsora de la Trobada de Taizé del 2000 que tingué lloc a Barcelona. La Rosa creà l'Escola de Pregària de Joves a la Catedral i inicià l'activitat i l'organització d'Acció Catòlica General del Moviment de Joves Cristians. Fou mare conciliar al Concili Provincial Tarraconense.

Pregar des de la vida

“Sóc conscient que us parlo a vosaltres, que de xerrades i reflexions sobre la pregària n'heu escoltat i n'heu preparat moltes. Doncs bé, no crec que jo us digui res de nou, perquè la pregària no és nova: la novetat està en el que ens va aportant dia a dia. Em sembla que nosaltres sabem què és pregar, i preguem. Tindrem etapes més intenses i altres no tant, però això també forma part del camí de la fe. El que a vegades potser ens passa és que ens costa una mica creure en la pregària, perquè la percepció humana dels resultats és molt diferent dels fruits de Déu. Sempre recordaré, en un pelegrinatge a Santiago, un fet que em va interpel·lar molt. Recordo un monestir de clarisses, ens van fer entrar a la clausura i ens van parlar de Maria i de la pregària, i amb una certa angoixa van preguntar a un dels sacerdots que ens acompanyaven: serà que no preguem bé, que no tenim vocacions? Ho vaig trobar molt dur, perquè eren unes dones que vivien lliurades a la pregària, i vaig pensar que certament el temps de Déu i el temps humà són totalment diferents, i el que nosaltres percebem com a fruits no sempre ho són, sinó que a vegades poden ser temptació d'autoafirmació o temptació de desànim desmesurat.

Per altre cantó em sembla important que sempre ens anem recordant que la pregària no és una realitat intel·lectual, per tant no es pot anomenar pregària a una reflexió intel·lectual o cultural. Tampoc no és una teoria ni una teràpia. Vivim un moment cultural que tendeix a anomenar “dimensió espiritual” a les teràpies d'equilibri, hi ha qui s'atreveix a dir que són pregària. Hem de posar les coses al seu lloc: una cosa és fer una teràpia per equilibrar-nos, per reposar o descansar, i una altra cosa és pregar: la pregària sempre ens ha de portar al compromís d'una vida donada als altres. I em sembla que culturalment hem d'estar molt atents a això, perquè, fruit de com vivim, hi ha una tendència a buscar espais de pau amb un mateix. Això és molt positiu, però alerta, que no sempre és pregària.

Per tant, quan diem això estem reconeixent que la pregària és o hauria de ser una experiència de comunicació, de relació amb una persona, que és Jesucrist. No és una

Espai de reflexió i silenci

experiència de relació amb quelcom d'eteri, inconsistent, amb l'energia... no, estem parlant d'una relació de persona a persona, de la meua relació amb Jesucrist. Per tant, perquè aquesta pregària incideixi en la vida, en nosaltres hi ha d'haver obertura de cor i voluntat de resposta a aquesta comunicació. Sóc conscient, i així voldria viure-ho, que la pregària ha d'ésser la columna vertebral de la meua vida creient, penso també que la pregària ha de ser una actitud realment humil, despresa, generosa, i m'adono que jo he d'anar decreixent perquè ell vagi creixent en mi, perquè jo he d'anar-me reconeixent tal com sóc davant de Déu i no voler aparentar el que no sóc, perquè he de tenir la capacitat de deixar de fer perquè ell faci, en un món tan actiu en què vivim..."

Fragment d'una xerrada de Rosa Deulofeu del 23 i 24 d'octubre de 2001 amb introducció d'en Xavier Moretó Navarro, Vice-Conciliari de Vida Creixent. Enllaç del text al web: <http://www.totsambella.com/tribunalrosadeulofeu.htm>

Col·laboracions

La fe és llum

La fe ocupa un reduït espai, si mirem la seva extensió com a vocable: tan sols dues lletres. Però en l'existència cristiana dels homes i dones ho és tot. Acompanya la nostra vida, l'emplena i ens condueix. La fe és lo més gran en el món. No es veu, ni se sent, ni es toca. Es rep, però no es compra. Sense fe vivim en la buidor dels nostres actes sense l'esperança d'un futur promès. La fe es dirigeix a Déu en línia recta, amb la certesa de que Ell ens estima i que Ell ens espera. La seva Paraula ens diu que sense fe és impossible agradar a Déu. Hi ha algú que està per nosaltres, com una ombra a la nostra mà dreta. La fe mira cap endavant i accepta. Sense la fe la nostra vida seria buida i sense sentit.

La fe és llum.

Però, de què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra en obres? Pot

salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dóna allò, que és al seu abast i necessiten, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb en les obres, la fe tota sola és morta. Potser algú replicarà "Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les meves obres, et mostraré la meua fe." (*Jaume 2, 14-18*).

Conclusió sobre la doctrina de Jesús.

Jesús va proclamar: -Els qui creuen en mi, creuen en el qui m'ha enviat; i els que en veuen a mi veuen el qui m'ha enviat. "Jo sóc la llum, he vingut al món perquè ningú dels qui creuen en mi no es quedi en la fosca".

Narcís

En el centenari del naixement de Salvador Espriu

Poema XLVI de “La pell de brau”

(Salvador Espriu)

A vegades és necessari i forçós
que un home mori per un poble,
però mai no ha de morir tot un poble
per un home sol:
recorda sempre això, Sepharad.

Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.

Que la pluja caigui a poc a poc en els sembrats
i l'aire passi com una estesa mà
suau i molt benigna damunt els amples camps.

Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball,
en la difícil i merescuda
llibertat.

(Sepharad = nom hebreu amb el que Espriu
emmascara el d'una Espanya sotmesa a la
dictadura)

Com està la pell de brau 50 anys després de la visió d'Espriu. L'abril del 1960 es va publicar per primera vegada *La pell de brau*, un dels poemes cabdals de Salvador Espriu i un dels llibres de poesia que, a Catalunya i a Espanya, més repercussió han tingut fora dels cercles estrictament literaris. Coincidint amb el cinquantesim aniversari de la primera edició del llibre, avui es torna a posar a les mans dels lectors amb el propòsit de reivindicar-ne la vàlida poètica i, també, de plantejar-ne la vigència ideològica en el context actual de les relacions entre Catalunya i Espanya.

Narcís
(extret d'Internet)

Carme Borbonés, Presidenta de Càritas Catalunya

“Càritas lluita per la justícia i la dignitat de les persones”

El 2007, Càritas va ser la primera entitat que va denunciar que creixia la pobresa extrema.

El voluntariat és la força principal

Carme Borbonés, que és membre i secretària del Consell Assessor de Polítics Socials i Familiars de la Generalitat de Catalunya, professora de la Universitat Rovira i Virgili i presidenta de Càritas Catalunya, assegura que l'any 2007 la seva entitat va ser la primera que va denunciar la imminència de la crisi, i avui, que les dificultats porten el patiment a una gran part de la població, deixa clar que Càritas no és una ONG, sinó que actua com una organització caritativa de l'Església Catòlica que “ha posat a la pràctica la paraula de Jesucrist i, en aquest sentit, existirà sempre perquè un bon cristià tindrà sempre un germà al costat que, per circumstàncies, serà vulnerable... I com feien els primers diaques, el voldrà ajudar”.

Càritas està integrada per estructures autònomes; quina és la funció de la presidenta de l'entitat a Catalunya?

Càritas Catalunya és un espai de trobada, coordinació i representació institucional. Tot i que cada diòcesi té la pròpia Càritas, des d'aquí treballem per unificar esforços, experiències i presentar projectes comuns. La nostra gran força és

el voluntariat, però també que treballem en comissions: n'hi ha d'immigració, de formació i voluntariat, de drets i relacions laborals. Tot i que a nivell català són independents, es reuneixen i planifiquen dinàmiques conjuntes. Càritas no té un funcionament piramidal, sinó que treballa en paral·lel, i jo, com a presidenta, faig de pont i d'espai de trobada.

Busca complicitats?

Càritas té dues forteses principals: una és la de la proximitat de la gent, i l'altra, que l'estructura se sustenta sobre el voluntariat. A casa nostra com a mínim n'hi ha 9.500. A més, a Catalunya quasi cinc-centes parròquies conformen la xarxa d'acollida, que és la més important del Principat. Ens estenem des de la Vall d'Aran fins al riu Sènia, del llindar d'Aragó a les terres del Maresme, i cada parròquia no tan sols coneix la comunitat sinó que, des d'una òptica de proximitat, treballa amb la gent del territori en allò que els és més proper.

I cada cop amb menys recursos?

Entre les deu diòcesis de Catalunya, tan sols rebem dos milions d'euros de l'IRPF. D'altra banda, si sumem tot el que rebem de les diferents administracions (és a dir, l'Estat, la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments) podem

Foto: Pau Lanao

dir que a nivell català només cobrim entre el vint i el vint-i-tres per cent del pressupost, i la resta són donacions particulars, la qual cosa és un avantatge, ja que no estem lligats a les pressions de l'Estat.

No tothom pot dir el mateix?

Nosaltres ho fem tot des de la llibertat, i d'acord amb les necessitats de les persones, sabem que la principal funció que tenim és lluitar per la justícia i la dignitat, que només s'assoleixen si

es treballa l'acolliment, l'acompanyament, l'assessorament, la formació, perquè és evident que podem atendre les necessitats bàsiques en moments puntuals, però nosaltres no som una organització assistencial; nosaltres el que volem és formar les persones i dotar-les dels instruments necessaris perquè puguin ajudar-les a viure amb dignitat.

No és la imatge que té de Càritas la majoria de la gent?

Davant la situació de crisi, hem hagut de donar respostes bàsiques, menjar, roba, sostre, però cal tenir present que al llarg dels 20 anys de *l'Espanya va bien* sempre hi ha hagut un índex de pobresa extrema que fluctuava entre

el cinc i el set per cent; ara han entrat en aquest cercle persones que eren de classe mitjana i és per això que lluitem contra tot tipus d'excussions. Per nosaltres, la pobresa no és la manca de recursos de supervivència, és també la manca de possibilitats per integrar-se a la societat.

Pau Lanao, Barcelona, 04/09/13

*Publicat a El Punt Avui, Comarques Gironines, 04-09-2013, Pàgina 46.
El Punt Avui. Edició Nacional, 04-09-2013, Pàgina 26.*

Les homilies del papa Francesc

“Cridem tots junts: sí, la pau és possible!”

Imatge extreta del web: www.impactory.com

“Déu veié que tot això era bo». La narració bíblica del començament de la història del món i de la humanitat ens parla de Déu que mira la creació, gairebé la contempla, i repeteix: tot això és bo. Estimats germans i germanes, això ens fa entrar en el cor de Déu i, precisament des de la intimitat de Déu, rebem el seu missatge.

Podem preguntar-nos: quin significat té aquest missatge? Què em diu aquest missatge a mi, a tu, a tots nosaltres?

Ens diu senzillament que aquest món nostre, en el cor i en la ment de Déu, és la “casa de l’harmonia i de la pau” i és el lloc on tothom pot trobar el seu lloc i sentir-se “a casa”, perquè és “bo”. Tot el creat forma un conjunt harmoniós, bo, però sobretot els éssers humans, fets a imatge de Déu, semblants a Ell, són una única família, en la qual les relacions estan marcades per una fraternitat real no només proclamada amb les paraules: l’altre i l’altra són el germà i la germana que hem d’estimar, i la relació amb Déu, que és amor, fidelitat, bondat, es reflecteix en totes les relacions entre els éssers humans i porta harmonia a tota la creació. El món de Déu és un món en el qual tothom se sent responsable de l’altre, del bé de l’altre. Aquest vespre, en la reflexió, en el dejú, en la pregària, cadascú de nosaltres, tots, pensem en el profund de nosaltres

Col·laboracions

mateixos: no és potser aquest el món que desitjo? No és potser aquest el món que tots portem en el cor? El món que volem no és potser un món d'harmonia i de pau, en nosaltres mateixos, en les relacions amb els altres, en les famílies, en les ciutats, en i entre les nacions? I la veritable llibertat a l'hora de triar els camins que hem de recórrer en aquest món no és potser només la que s'orienta cap al bé de tothom i està guiada per l'amor?

Però demanem-nos ara: és aquest el món en el qual vivim? El creat conserva la seva bellesa que ens omple d'estupor, continua sent una obra bona. Però hi ha també violència, divisió, enfrontament, guerra. Això passa quan l'home, cim de la creació, deixa de mirar l'horitzó de la bellesa i de la bondat i es tanca en el propi egoisme.

Quan l'home pensa només en si mateix, en els propis interessos i es col·loca al centre, quan es deixa fascinar pels ídols del domini i del poder, quan es posa al lloc de Déu, aleshores fa malbé totes les relacions, ho espatlla tot; i obre la porta a la violència, a la indiferència, al conflicte. És exactament això el que ens vol fer entendre el fragment de la Gènesi on es narra el pecat de l'ésser humà: l'home entra en conflicte amb si mateix, s'adona que va despullat i s'amaga perquè té por, té por de la mirada de Déu; acusa la dona, ella que és carn de la seva carn; trenca l'harmonia amb el creat, arriba a aixecar la mà contra el germà per matar-lo. Podem dir que de l'harmonia es passa a la "desharmonia"? Ho podem dir, això? No, no existeix pas la "desharmonia": o hi ha harmonia o es cau en el caos, on hi ha violència, baralles, enfrontaments, por...

Precisament és en aquest caos quan Déu demana a la consciència de l'home: «On és el teu germà Abel?». I Caïn respon: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?». A nosaltres també se'ns adreça la mateixa pregunta, i també a nosaltres ens anirà bé demanar-nos: que potser sóc el guardià del meu germà? Doncs sí, tu ets el guardià del teu germà! Ser persona humana significa ser guardians els uns dels altres! I, en canvi, quan es trenca l'harmonia, hi ha una metamorfosi: el germà que hem de custodiar i estimar es converteix en l'adversari que hem de combatre, suprimir. Quanta violència ve d'aquell moment, quants conflictes, quantes guerres han marcat la nostra història! Només cal mirar el patiment de molts germans i germanes. No es tracta d'una cosa cojuntural, però aquesta és la veritat: en cada violència i en cada guerra nosaltres fem renèixer Caïn. Tots nosaltres! I avui encara continuem aquesta història d'enfrontament entre germans, avui també aixequem la mà contra qui és el nostre germà. Avui també ens deixem guiar pels ídols, per l'egoisme, pels nostres interessos, i aquest comportament va endavant: hem perfeccionat les nostres armes, la nostra consciència s'ha adormit, hem fet més subtils les nostres raons per justificar-nos. Com si fos una cosa normal, continuem semblant destrucció, dolor, mort! La violència, la guerra porten només mort, parlen de mort! La violència i la guerra tenen el llenguatge de la mort!

Col·laboracions

Després del caos del Diluvi, para de ploure, es veu l'arc de sant Martí i el colom porta una branca d'olivera. Avui també penso en aquella olivera que els representants de les diferents religions vam plantar a Buenos Aires, a la Plaza de Mayo, el 2000, demanant que no hi hagués més caos, demanant que no hi hagués més guerra, demanant la pau. I arribats a aquest punt em pregunto: És possible recórrer el camí de la pau?

Podem sortir d'aquesta espiral de dolor i de mort? Podem aprendre novament a caminar i recórrer els camins de la pau? Invocant l'ajut de Déu, sota la mirada materna de la *Salus populi romani*, Reina de la pau, vull contestar: Sí, és possible per a tothom! Aquest vespre voldria que des de cada racó de la terra cridéssim: Sí, és possible per a tothom! És més, voldria que cadascú de nosaltres, des del més petit al més gran, fins als qui estan cridats a governar les nacions, contestés: Sí, ho volem!

La meua fe cristiana m'empeny a mirar la Creu. Com voldria que per un moment tots els homes i dones de bona voluntat miressin la Creu! Allà podem llegir la resposta de Déu: allà, a la violència no es va respondre amb violència, a la mort no es va respondre amb el llenguatge de la mort. En el silenci de la Creu calla l'estrèpit de les armes i parla el llenguatge de la reconciliació, del perdó, del diàleg, de la pau. Voldria demanar al Senyor, aquest vespre, que nosaltres els cristians i els germans de les altres religions, tots els homes i dones de bona voluntat, cridéssim amb força: la violència mai no és el camí de la pau! Que cadascú s'animi a mirar en el profund de la seva consciència i escolti aquella paraula que diu: surt dels teus interessos que atrofitzen el cor, supera la indiferència cap a l'altre que fa insensible el cor, venç les teves raons de mort i obre't al diàleg, a la reconciliació: mira el dolor dels teus germans – penso en els nens: només en ells...- mira el dolor del teu germà, i no afegeixis més dolor, atura la teva mà, reconstrueix l'harmonia que s'ha trencat; i tot això no amb l'enfrontament, sinó amb la trobada! Que acabi el soroll de les armes! La guerra sempre marca el fracàs de la pau, sempre és una derrota per la humanitat. Que ressonin un cop més les paraules de Pau VI: «Mai més els uns contra els altres, mai més, mai!... mai més la guerra, mai més la guerra!». «La pau s'afirma només amb la pau, la que no va separada dels deures de la justícia, sinó alimentada pel sacrifici d'un mateix, per la clemència, per la misericòrdia, per la caritat».

Germans i germanes, perdó, diàleg, reconciliació són les paraules de la pau: en l'estimada nació siriana, en l'Orient Mitjà, en tot el món! Preguem, aquest vespre, per la reconciliació i per la pau, treballem per la reconciliació i per la pau, siguem tots, en tots els ambients, homes i dones de reconciliació i de pau. Que així sigui.

Homilia del Papa Francesc durant la vetlla per la pau a la Plaça Sant Pere del Vaticà, 7 de setembre de 2013. Traducció: Marta Nin.

Cultura

Activitats amb els nés

Toca, toca! Activitat de sensibilització mediambiental.

Tortugues, serps, granotes, llangardaixos... són alguns dels animals de la selva, el desert i la zona mediterrània. Els coneixeràs i aprendràs com t'hi pots relacionar.

Activitat adreçada als adults i famílies

Dia: Cap de setmana i festius

Horari: a les 11.00, 12.00, 13.00, 14.00, 16.00 i 18.00 h

CosmoCaixa

(Isaac Newton, 26. T. 902 22 30 40)

Places limitades, sense reserva prèvia.

Preu: 4€

Exposicions

Antoni de Capmany i de Montpalau, un precursor

Exposició comissariada per Reis

Fontanals, Cap de l'Arxiu de la

Biblioteca de Catalunya.

Amb motiu del segon centenari de la mort d'Antoni de Capmany, historiador, filòleg i polític, es recorda la seva trajectòria pública que l'ha convertit en un dels personatges més destacats del s. XVIII català. Fou un precursor del desvetllament català del s. XIX, tant pel seu interès per la història com de les institucions catalanes medievals.

Fins el 13 d'octubre

Horari: el de la Biblioteca.

Biblioteca de Catalunya.

Espai Zero

(Hospital, 56. T. 93 270 23 00)

Invents. Idees que canvien vides

Comissari: José Maria Medina, director de Prosalus.

En aquesta exposició veureu els invents més revolucionaris aplicats a països d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina que han ajudat a solucionar els problemes reals de la gent.

Del 9 d'octubre de 2013 al 23 de febrer de 2014

Horari: de dilluns a divendres de 10.00 a 20.00 h. Dissabtes, diumenges i festius, de 10.00 a 21.00 h

CaixaFòrum (Av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. T. 902 22 30 40)

Entrada gratuïta

Xerrades

Actualitat cultural i religiosa del mes.

A càrrec d'Armand Puig. Moderador:

Òscar Bardají

Dia: 21, octubre

Horari: 19 h

Fundació Joan Maragall. Auditori (València, 244, 1)

Mitjans de comunicació i religió: una relació acomplexada, a càrrec de Mònica Terribas, conductora del programa *Els matins* de Catalunya Ràdio.

Lliçó inaugural del curs de la Fundació Joan Maragall

Dia: 7, octubre

Horari: 19 h

Seminari Conciliar de Barcelona. Sala d'Actes (Diputació, 213)

Entrada lliure

Agenda 2013/2014

Octubre

Dijous 3: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – L'EVANGELI EXPLICA AMB IMATGES EL REGNE DE DÉU.

Dissabte 26: ASSEMBLEA DIOCESANA (al matí).

Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència a càrrec del Pare Francesc Roma SJ sobre el tema del curs, és l'autor. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Tema III – EL REGNE DE DÉU ÉS CONFLICTIU.

Desembre

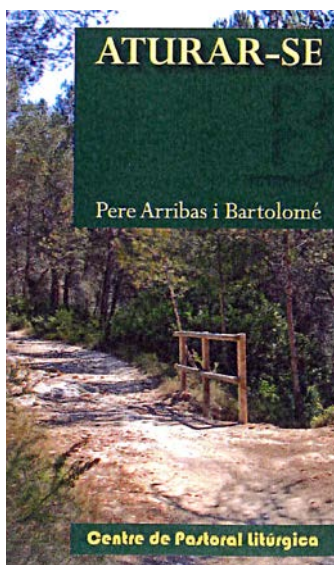
Dijous 12: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes. Tema IV – UNS SIGNES ESPECIALS DEL REGNE DE DÉU.

Gener de 2014

Dijous 9: Reunió d'animadors, A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – EL REGNE DE DÉU S'ASSEMBLA A UNA TAULA DE CONVIDATS.

Aquest llibre, és un recull de "reflexions", de l'Evangeli de Sant Marc, any litúrgic B. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, el preu 10 euros. El trobareu a la secretaria.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda.